Ч. 153 Второк 13 (25) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Німецкі посли против §. 14. — Вибір делеґаций. — Против підвисшеня податку від цукру. — Царске помилуване. — Похорон российского наслїдника престола. — З Сербії.)

Вчерашні віденьскі часописи принесли знов маніфести двох німецких сторонництв против §. 14. Перший маніфест оголошений іменем послів „німецкого сторонництва поступового" послами Функем, Ґросом і Перґельтом каже, що угодові розпорядженя, видані без конституцийного дозволу ради державної, противлять ся не лише духови, але також виразнїй, безсумнївній постанові конституциї. Підписані посли торжественно протестують против поступованя правительства, а особливо против заключеня угоди з Угорщиною, бо така угода, — на їх погляд — цїлком не важна. Поступові німецкі посли зроблять всьо, що до них належить, аби зробити конець тим безправним відносинам і привернути в Австриї відносини конституцийн . Вкінци висказують надію, що прийде день, в котрім будуть могли потягнути ґр. Туна і его помічників до одвічальности. Той маніфест, перед его оголошенем, розіслав др. Перґельт всім провідникам опозицийних сторонництв, покликуючи ся на спільну їх проґраму, оголошену в перший день Зелених сьвят. — Другий подібний маніфест видав „Вільний німецкий союз". То сторонництво висказує також пересьвідченє, що видані на основі §. 14 розпорядженя угодові противлять ся духови і постановам конституциї і віднимають народам одиноке їх право т. є. право призволювати податки.

Що до вибору делеґаций, який відбуде ся в парляменті найвчаснїйше в половині жовтня, вневнюють, що радикальні народовці німецкі найдуть підмогу в обструкциї хиба у членів німецкого народного сторонництва. Натомість певне вже нині, що социяльні демократи, християньско-социяльні і німецке поступове сторонництво не прилучать ся до сильної обструкциї.

Нині має удати ся до міністра скарбу дра Кайцля депутация всіх австрийских товариств і цукорничих корпорацій з просьбою, щоби супротив послїдного підвисшеня податку від цукру, увільнити цукор переробльований в дотичнім промислі від того підвисшеня. На случай відмовної відповіди міністра має депутация удати ся до Ішлю до Цісаря на авдиенцию в тій справі.

З порученя царя оповістив міністер просьвіти, що всї університетскі студенти, котрі брали участь в послїдних забуренях, одержали помилуване. Часть їх може вже в найблизшім році шкільнім, а часть в серпни 1900 р. вписати ся на ново на університет.

Панцирник „Победоносец" відплив onогди з Батума до Новороссийска з тїлом вел. князя Юрия Александровича. На покладі була цариця-мати, богато членів царскої родини і кількох войскових і цивільних достойників. Корабель супроводила цїла чорноморска фльота. Вчера о годині 2-ій з полудня „Победоносец" причалив до берега в пристани Новороссийск, де зібрало ся в порті богато духовеньства, народу і 10 сотень кубаньских козаків. По панахиді над домовиною тїло перевезено зелїзницею на Рязань до Москви. Всї зелїзничі стациї були прибрані жалібними хоругвами, а зелїзничий шлях обсаджено полками кубаньских і доньских козаків. В Москві побудовано павільон, в котрім також відправлено над домовиною панахиду. До Петербурга має прибути жалібний поїзд з тїлом царевича нині вечером.

Як довідують ся італїяньскі часописи, мав італїяньский посол в Білґраді, на поручене з Риму, радити королеви Александрови як найбільшу уміренність в справі замаху на Миляна, бо инакше могло би династиї Обреновичів грозити поважна небезпечність.

Новинки.

Львів дня 24-го липня 1899.

— **Відзначеня.** Є. В. Цісар надав старості в Перемишли і радникови Намістництва Йос. Ляникевичеви титул і характер радника Двора. — Президия ц. к. кравої Дирекциї скарбу іменувала ад'юнкта податкового Йос. Шклярта, асистентом уряду продажи соли в Величці.

3

Перелетна птиця.

(Оповідане з норвежского — Кристияна Ельстера).

(Дальше).

Капітан радив менї відвідати его сина, що мав бути знаменитим мисливцем і рибаком. Рівночасно просив мене, аби я трохи займив ся молодим чоловіком.

— Ви маєте в собі жите, веселість — казав — сильного духа, пригадуєте менї мій час. Мій син був все скорий до того, аби собі робити докори совісти — не розумію звідки він до того приходить; я нїколи чогось такого не відчував — але та цілковита божевільність, що тепер ним заволоділа, то робота пастора. Намовте его, аби назад вернув сюди, або бодай частїйше нас відвідував. Самота убє его. Благословене вітцївске з вами — ги, ги!

Син капітана мешкав у одного Голяндця, що свого часу розбив ся з кораблем при тім березі, а пізнавши відносини, особливо те, що тут можна робити добрі інтереси при розбитю кораблів, так собі в тій околици уподобав, що осів на острові постійно. Молодий син капітана зараз згодив ся супроводити мене і ми поплили на вказане ним місце, де наставили наші сїти і наловили множество риб. По більшій части ми мовчали, а наша розмова обмежила ся лиш на поодинокі слова, що відносили ся до нашого занятя. Я добре приглянув ся мому товаришеви, і з виїмкою очий, сподобалось менї незвичайно его лице, було хороше, добродушне і спокійне. Я старав ся представити собі его з лагіднїйшими очима, трохи грубшою шиєю і ширшими плечима, і був пересьвідчений, що то випало би дуже на его користь.

— Чого так дивите ся на мене? — спитав нагле.

Я трохи змішав ся, коли мене так на горячім учинку прихоплено, але зараз похопив ся і погадав, що найлїпше буде сказати відразу правду.

— Позволите відповісти собі отверто?

— Я не питав на то, аби ви менї говорили неправду — відповів.

— Отже дивую ся, що ви виглядаєте так страшно засумовані.

— Бо маю причину бути сумним.

— Гм.... Справдї? Таж ви мужчина в найкрасшім віці.

— Так.

— Ви ґеометер і не маєте відрази до вашого званя.

— Нї.

— Маєте добре удержане?

— Маю.

— І здоровлє?

— Так!

— Дивно! Молодий і здоровий, в добрих відносинах, вдоволений своїм становищем а при тім сумний. Чого тут ще більше гадати? Працюйте, оженїть ся, розведіть родину і житє щасливо!

— Добре вам говорити. Що то всьо поможе як душа хора!

— Ага. Алеж, ради Бога, ви не виглядаєте так, щоби зробити кого нещасливим. З тими гріхами, які маєте, можете певно цїлком добре жити, що?

— Говорите, як безбожник.

— Може бути. Але можу вам сказати, що говорю правду. Впрочім — не гнївайте ся. То лиш спосіб говореня разить вас, бо ви до него не привикли. Не говорю як патриярхи і пророки; мій спосіб говореня видає ся вам за новомодний і тому непокоїть вас. Але бачите, т. зв. висший стиль вийшов вже на сьвітї з уживаня. Отже, аби назад вернути до річи: Ви не виглядаєте на розбійника.

— Що ви знаєте?

Я кинув ся.

— Але, ради Бога, чоловіче, що ви такого зробили?

— Зробив, зробив! Може й лїпше було би для мене, як би я був злочинцем.

— Але ви — простіть, не беріть менї того за зле — ви найчуднїйший чоловік, якого я коли бачив.

— Ба, ви того не розумієте. Ви сьвітский.

— Правда, але мимо того —

Він потряс головою і его великі очи горіли.

Настала хвиля мовчаня; відтак розпочали ми на ново борбу.

— Часто приїздите до Ваґзе? — Так називав ся наш острів.

— Нї, тепер нї.

— А чому нї?

— Того не можу вам сказати.

— Мусите шукати товариства, старати ся

— Іспит зрілости в гімназиї в Станиславові зложили: Мих. Бурчицкий, Людв. Биковский, Стеф. Вахтер. Ад. Гесель, Іс. Гольденберг, Теод. Грицак, Петро Дубик, Кальм. Зарваніцер, Вен. Кеніґсберґер, Дав. Кон, Сим. Лабенцкий, Ів. Лятишевский, Йос. Мокловин, Володим. Проць, Ів. Сенчук, Вас. Симонович, Л. Солецкий, Вол. Стойовский, Вол. Терлишовский, Зд. Транда, Йос. Фаерштайн. Макс. Фінкельштайн, Іл. Цибик, Кар. Шеліґовский, Вільг. Шиндлер, Вол. Шуйский і Нух. Ердштайн.

— Іспит зрілости в семинариї женьскій у Львові зложили: Мар. Байковска (з відзн.), Єл. Барщиньска (з відзн.), Соф. Бернадюківна, Софія Бентковска (з відзн.), Евг. Демяновска, Володисл. Должицка (з відзн.), Мария Фешовичівна (з відзн.), Юл. Футима (з відзн.), Мар. Гаевска. Ем. Ганчаковска (з відзн.), Ванда Ґржимальска (з відзн.), Ядвг. Ґустовичівна (з відзн.), Софія Ганули, Ром. Ірковска, Ел. Кльоб, Мар. Красуска (з відзн.), Соф. Кротохвіля (з відзн.), Павл. Круг, Евг. Кубин (з відзн.), Ів. Кусси (з відзн.), Сара Кузьмер, Ольг. Малявска, Ан. Маркові, Вікт. Мариновска, Генр. Машка (з відзн.), Мар. Мойсеовичівна, Мих. Момот, Єл. Мозоловска, Єл. Назаревичівна, Фр. Немец (з відзн.), Ядв. Поповичівна, Мар. Радецка, Ад. Розенбах. Ан. Рихновска (з відзн.), Стеф. Саляняківна (з відзн.), Сара Шнайд (з відзн.), Ів. Шульц, Мар. Семиграй, Ядв. Старак, Єл. Стефураківна (з відзн.), Мар. Сьвітликівна (з відзн.), Ант. Шандро (з відзн.), Мар. Шведицка, Казим. Трембицка. Мар. Турчиновичівна (з відзн.), Роб. Удрицка (з відзн.), Романа Вайднер, Єл. Вереховска, Ядв. Винярж (з відзн.), Мар. Винницка, Елеонора Войтіховска, Стан. Волля і Стеф. Жолиньска (з відзн.);—приватистки: Йос. Барановска (з відзн.), Беатр. Баталія, Ам. Берльштайн. Єл. Бірнацка, Володисл. Борженцка, Петронела Харамбура, Йос. Чабай, Олимпія Чопановска, Стеф. Черкавска, монахиня Текля Домбек, Людв. Добровольска (з відзнач.), Генр. Доніхт, Стан. Држевицка (з відзн.), Каз. Димницка, Фел. Фішер, Ів. Маргаль, Генр. Ґебултовска. Кар. Гешелес (з відзн.). монахиня Єлисавета Яницка, Ад. Йодко (з відзн.), Ів. Клецан (з відзн.), Евг. Конопницка. Елеонора Костецка. Вікт. Костржевска, Ів. Кровчиньска, Сав. Криштуловичівна (з відзн.), Евг. Курчиньска, Мария Лянд, Соф. Лещиньска (з відзн.), Брон. Мончка, Стан. Мадейска (з відзн.), Соф. Менциньска, Ядв. Михаловска, Вікт. Мотюківна, Соф. Мусяловичівна, Ан. Пащиньска, Соф. Пфау (з відзн.), Єл. Петраш. Ванда Пінкас, Йос. Поліньска, Ядв. Процаловичівна, Єл. Прилуска, Зісля Реш. Мих. Сагайдаковска (з відзн.), Амвр. Сквиржиньска, Єл. Смольницка, Єл. Солецка, Ір. Штайнер, Цел. Стоіньска (з відзн.), Саль. Сорочиньска, Віра Шпитко, Мар. Тхір, монахиня Мар. Томковяк, Теод. Топилко, Соф. Войтіховска, Мар. Цімерман і Леонт. Жучковска.

— На будову шкіл по селах признав Виділ краєвий безворотні підмоги: Новосільцям під Бібркою 400 зр., Жапаловим під Чесановом 400 зр., Кобакам під Косовом 400 зр., Олешичам малим під Чесановом 60 зр., Жегестовови під Новим Санчем 400 зр. і Викторовови під Станиславовом 200 зр.

— В справі ліквідациї Банку селяньского. На засіданю горожаньского комітету для покінченя ліквідациї Банку селяньского, котре відбуло ся дня 20-ого с. м., др. Зґурский, член комітету ліквідацийного, здав справу зі стану діл Банку за послідний час. В липни с. р. сплачено претенсиї Банку на 12.000 зр. з опустами на 6000 зр. Остае до сплаченя ще около 2000 позиций; з того около 1300 в Галичині а прочі на Буковині. Ліста довжників в Галичині містить богато дрібних позиций, котрі невдовзі уморить ся, отже тота цифра зменшить ся на 1000 позиций. Ліквідацийний комітет в найкоротшім часі зложить в суді решту гроший належних після угоди судової властителям асиґнат і тоґді вигасне куратель судова. Вкінци др. Зґурский подав до відомости, що ліквідацийний комітет на засіданю з дня 3 с. м. постановив скінчити ліквідацию безусловно з остатним грудня сего року. Претенсиї, які би ще тоґді остали ся, постановив комітет подати Банкови краевому і заразом виставить Банкови краевому ґенеральну повновласть до скінченя справи, отже до видана квітів екстабуляцийних, остаточних сплат вірителям і т. д. Урядникам, занятим при ліквідациї, виповіджено вже посади з днем 31 грудня с. р. Відповідно до ревности в праци, особливо в сім часї докінчуваня справ, они на відхіднім дістануть одвітні відправи. Члени комітету горожаньского приняли справозданє дра Зґурского до відомости і сконстатували однодушно, що в дотеперішних їх заходах при укладаню рахунків довжників і в опустах др. Зґурский полагоджував усе після їх бажаня. Др. Соловій підніс, що акцийю ратунковою дуже щиро заняли ся з-між запрошених мужів довіря пп. Целевич нотар з Угнова, Чавдерна нотарияльний субститут з Грималова і Піментовский почтмайстер з Косачівки в Борщівщині. По справозданях пп. дра Савчака і Станіньского з поступу праці в округах, які они взяли на себе, замкнено засіданє. Слідуюче відбуде ся у вересни.

— Відозва виділу „Руского товариства педаґоґічного. „В чиїх руках керма виховання молодежи, того будучність". Сю гадку поклали всї народи просьвічені основою своїх змагань, котрих метою є забезпечити собі повагу і пошанованє посеред людскої суспільности, сю правду підносять они виписану на народній хоругві в гору, щоби загріти і одушевити серце до завзятої оборони свого найдорожшого права, на котрім росте їх будучність, коли появить ся хоч би найменша хмарка, що могла би закрити їх ясний народний горізонт. На сторожи сих основних народних інтересів стоїть всюди Товариство педаґоґічне, а до підмоги єму повинен бути готовим цілий нарід. Виділ руского Товариства педаґоґічного, перенятий повною сьвідомостию своїх обовязків і щирою готовостию праці для загального добра, хотячи совістно сповняти повірене єму діло, отворив, як вже відомо, першу руску дівочу школу для дівчат, а тепер, знаючи також, як то тяжко приходить нераз руским родичам найти у Львові відповідне мешканє для своїх доньок, приступив до отвореня в вересни сего року дівочого інститута. В тій цїли вибрав по мисли статута комітет, до котрого належать: Вп. Едвард Харкевич, дир. гім. яко голова; Вп. п. Ґерміна Шухевичева, яко директорка економічна; Вп. п. Мария Лісецка, яко директорка наукова; Вп. о. сов. Гузар Евгений, яко сьвященик; Вп. п. др. Софія Морачевска, яко лікар; Вп. др. Стефан Федак, яко дорадник правний, і Вп. п. Юлія Танчаковска, яко настоятелька інституту. Тому осьміляємо ся відозвати до Вас Вп. Родимці з вірою в велику вагу народної ідеї, котру заступати нам поручено, се є обороні наших найбільших скарбів — нашої мови, історії, наших прадідних звичаїв, словом нашого народного духа на поли шкільництва — і в імени тої ідеї надіємо, що не відкажете нам Вашої помочи через придбанє вихованиць до дівочого інститута.

(Покликуючись на оповіщене що-до близших условий принятя, просимо подана надсилати до 10-ого н. ст. серпня 1899, на руки Вп. п. Ґерміни Шухевичевої, директорки економічної інституту, ул. Собіщина, ч. 7). — Від виділу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

— Огні. В Камінці струмиловій в ночи з 20 на 21 с. м. на Глиньску знищив огонь загороду селянина Кмета, а в сусідних Ланах господарскі будинки на приходстві.

прийти в нові відносини і взяти ся до якоїсь тяжкої роботи, котра би вас займила.

— Ні, противно, мушу жити самітно і лиш для одної одинокої річи. То як раз мій найбільший встид, що я марную час, бавлю ся і не борю ся з моїм смертельним ворогом. Але я убю его колись, то мусить стати ся, нехай коштує, що хоче.

Менї здавало ся, немов би він не відчував моєї присутности. Розмавляв голосно з своєю совістию і заглядав внутр себе. Я питав себе, чи він не божевільний.

Коли то було ділом пастора, то я розумів чувства капітана до него. Я звернув розмову на пастора, а він сказав, що то одинокий его правдивий приятель. То він отворив єму очи, так що аж тепер міг побачити свою власну нужду і він поучив его, що такі грішні люди не можуть брати на себе одвічальности і вязати сьвіт другим людям, лише що для него єсть одинока рада відвернути ся цілком від сьвіта, доки аж не буде поборений смертельний ворог.

Я почав говорити о его вітци, котрий дуже побиває ся за ним. Він махнув рукою, якби хотів сказати: Що то мене обходить?

— Чи пастор велів вам також рідного вітця уникати?

— Ні, того научив мене сам отець.

Я видивив ся на него.

— Мій отець не добрий чоловік.

Мороз перейшов по мнї; він сказав то так холодно.

— Знаю, що я повинен простити. А я не єсьм таким. Крім собі самому мушу завдячувати мое нещастє єму і матери.

Від его бесїди ставало менї страшно. Я глядів на пусте побереже і питав себе, чи в якій иншій околици міг би зродити ся чоловік з такою вдачею. На кождий спосіб міг тут дуже легко молодий, кріпкий мужчина стати безнадійним мелянхоліком лише тому, що его ніжну совість надто розворушено, хоч она була у него перше спокійна і не робила єму ніяких докорів.

Ми вже давно перестали говорити і коли розмова завмерла, вхопили за весла. Він висів коло свого дому, а я вернув на мій остров.

III.

Сиджу вже тут два місяці і чую ся як дома серед родини дозорця ліхтарні. Малі дівчата, то значить ті три молодші дочки, то добродушні сотворіня, що пропадають за сьмішними оповіданями. „Оповіджте що сьмішного" — просять мене заєдно. Все готові до сьміху і бесїдливі, они правду сказавши, досить незамітні. Мають мало виховання і не учили ся працювати ні головою ні руками. Дома они цілком злишні, займають ся лиш вишивками, що ніколи не готові і ждуть, аби виповнити своє призначенє, т. є. аби повіддавати ся.

Всї мають ту малу хибу, що хотять уходити за модні дами, іменно убирати ся так само і так само говорити як найвизначнїйші дівчата в сусїднім місточку. При тім они дуже строгі в морали і мають дуже застарілі погляди. Для них істнують на сьвітї лиш дві верстви людий, сьвяті і прочі смертні люди. Перша верства обіймає цїсарів, королів, епископів і пасторів, до другої належать всї инші аж до кандидатів на пасторів, котрі після їх понятя не належать ні до одних ні до других, але немов у воздусї летять до верстви першої.

Мати, що свої грубі пальці прикрашує перстенями, устроює місиї, проповідує, научає, словом рада би бути як найбільше занята. Говорять дуже богато о здоровій вірі, о чистоті протестантскої науки і пересьвідчена, що конець сьвіта дуже близкий. Часто розмавляє зі мною о чорті, котрого, як здає ся дуже добре знає і стереже ся перед ним. І она і пастор занятї вічно якимсь добродійним товариством або ділом.

Але ні один член родини не займає мене так дуже як руда дочка. І она не очитана і має мало шкільного образованя, але сильна, сьвіжа і здоровомисляча дівчина. Она веде ціле домашне господарство і доглядає огня в ліхтарни, а о скілько менї здаеть ся то она й головою рибацкого підприємства. Крім того виробляє хороші річи з соломи і моху і продає в сусїднім місточку. З того заробку купує сестрам одїнє. Малі сестри мають для неї незвичайне поважанє; але як они так і родичі уважають єї за менше делікатну натуру, котра ніколи не научить ся поводити ся як правдива дама і тому очевидно лиш для того сидить дома, аби на других працювати.

Цілком не хороша, має часом для мене щось відпихаючого.

Коли дуже занята або зла, також коли над чимсь задумає ся, появляють ся на єї чолі і довкола очий малі зморщки; єї губи звисають, очи глядять зимно і ціле лице зміняє ся. Але коли весела і сьміє ся або говорить о чімсь стає найсьвіжійшою і найживійшою дівчиною, яку лиш можна бачити, пахучою, орошеною цьвіткою.

Не має ніякого зрозуміня о місийній дїяльности матери, котра гірко жалує ся на то; взагалі они обі трохи не долюблюють ся. Старша пані має поза домом очевидно надто обовязків, щоби могла займати ся ще й домашним господарством; але скоро лиш єсть дома, обходить єї всьо. Єї діяльність обявляє ся тим, що всьо, що дочка зарядила, она зміняє. Коли відтак „зробила лад", як она то називає, і перевернула цілу хату горі ногами, так що сама не може собі з тим дати ради, кидає нараз всьо,

— **Село Биличі** під Самбором купив від кн. Фльорентини Чарторийскої п. Казимир Кендзерский.

— **Самоубийства у Львові.** Ще тамтої неділї хотїла собі відобрати житє молода жінка почтового возьного, Фльорентина Сова, заживши фосфору з сїрників, а вчера по тяжких муках закінчила житя. Три місяці тому назад оженив ся возьний Тома Сова з Фльорентиною Адамскою, 22-лїтною хорошою панною, хоч знав, що она любила иншого. Супруги однакож жили мирно і Тома був вирозумілий, думаючи, що Фльорентина забуде з часом свого милого. Фльорентина знов поважала мужа і памятала на присягу, коли стала під вінцем, але все-таки не могла забути свого милого і то стало ся причиною, що постановила розстати ся з сим сьвітом. Дня 15 с. м. вбіг Тома в ночи до сусїдки Даникової і просив еї, щоби помогла єму ратувати жінку, котра нагле занедужала. Даникова пішла зараз і застала Фльорентину в муках. Коли опісля Фльорентина прийшла до себе, розповіла Даниковій, що в ночи, коли вже муж заснув, напила ся „сїрки" і показала їй слоік з намоченими сїрниками. Даникова порадила закликати лікаря, котрий дїйстно прийшов і подав першу поміч, але все таки мимо заходів лікарів, яких нещасливий муж спроваджував до недужої, не удало ся еї відратувати і она, як сказано, померла вчера. — При улици Піярів відобрав собі житє вистрілом з карабіну вояк з 9 компанії 15 полку приділений до відділу піонїрів. Вистріл був вимірений в сторону горла і смерть наступила за кількананцять мінут; куля вийшовши другим боком застрягла в стїні. До конаючого вже самоубийника приступили лікарі, а коли спитали его, що спонукало его відобрати собі житє, він сказав, що туга за рідними сторонами. — Сеї ночи хотїла відобрати собі житє молода дівчина Олена Лилик, при ул. Калїчій ч. 20, а причиною було то, що еї покинув еї милий. Олена довідавши ся від сусїдів о зрадї свого милого, постановила відобрати собі житє чистою карболевою кислотою, котру десь собі роздобула і в першій хвили роздразненя хотїла еї випити; але відтак взяв еї страх і она лиш трохи взяла до рота і виплюла еї. Кислота так еї палила, що она майже без намяти упала на землю від болю, а притім виляла на себе останок кислоти і попарила нею груди. Пані дому зачувши якийсь шум в кухни, вийшла зараз, а побачивши що есть, післала по поміч лікарску. Лікар застав Олену на постели в кухни зі страшно викривленим лицем і з затисненими зубами, сорочка на нїй була попалена, а груди страшно попарені кислотою. Нещасливу відставлено до шпиталю, а лікарі кажуть, що нема надії удержаня еї при житю.

— **Хотів учити ся на мілїонера.** На почту у Франкфуртї над Меном наспів лист під адресою: „Дім банковий братів Ротшільдів у Франкфуртї над Меном". Позаяк там такої фірми нема, то лист треба було звернути назад адресатови. Лист був висланий з місцевости Люденшайд і такого змісту: „Дуже поважаний Пане Ротшільд! Позваляю собі спитати Вас отсим покірно, чи нема у Вашім банковім домі місця для ученика, котрий би учив ся на мілїонера, бо я маю велику охоту до того. Від 1896 р. віддали мене до Люденшайд на науку до боднара. Але замість учити ся боднарства, мушу робити скринї до пакованя, до чого не маю зовсім охоти. Позаяк один з моїх приятелїв радив менї учити ся на мілїонера, то есть ще час покинути мое ремесло і розпочати дїло мілїонерске. Менї тепер 16 лїт, я зовсім здоров і добре збудований. Наколи би Ви були так ласкаві і дали менї у себе посаду мілїонера, то моїм найгорячїйшим бажанем було би виконувати мою роботу після найлїпшої волї і знаня. Ожидаючи ласкавої відповіди пишу ся з найглубшим поважанем В. З.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 липня. Вже в найблизших днях має бути оголошене цїсарске розпорядженє, підвисшаюче від 1 серпня с. р. платню державної служби.

Гаґа 24 липня. Мирова конференция покінчить сими днями всї свої працї і буде в четвер або в суботу замкнена.

Париж 24 липня. Часописи уважають за певну річ, що процес в Рен розпічне ся дня 7 серпня і буде тревати 10 днів.

Льондон 24 липня. Джума вибухла на островах Мавриция і Ревніон коло Мадаґаскару в Африцї. До 8 днів було 36 случаїв занедужаня, з котрих 25 скінчило ся смертию.

бо має іти на якісь дуже важні збори і лишає на дочку дальшу роботу. Руда, як здає ся, гніває ся і на непорядність вітця і на лїнивство сестер. Також не має великого поважаня для „сина великого столїтя свободи".

Впрочім я пересьвідчений, що сими днями приключить ся тут щось незвичайного. Мала родинна драма, в котрій руда есть головною особою, наближає ся до розвязки. Поодинокі слова старого капітана і господинї навели мене на слїд, а пізнїйше мав я нераз нагоду сам помічувати. Поведенє пастора супротив рудої було для мене від початку загадочним. Коли він сюди прийде, то все виглядає, немов би хотів розплисти ся і лиш жде на еї дозвіл до того. Погляди, усьміхи, слова висказані до неї сьвідчать о підозрінім чувстві, а й еї руку держить він в своїй довше як годить ся. Він вдовець в найкрасшім віцї і его шестеро дїтий, котрі дуже люблять руду, часто еї відвідують. З огляду на вихованє того потомства радить ся дуже часто Юлії і просить еї доглядати, коли котре занедужає.

З другої сторони маємо капітана, що заступає інтереси свого сина. Старий вояк поводить ся супротив неї все з незвичайною пошаною, навіть майже з тревожною почестию. Тоді не усьміхає ся злобно і вижидає просто з нетерпеливостию якого приязного слова з еї уст.

Довго тревало, заки я пізнав чувства сина. Тепер есть він моїм постійним товаришем на полюваню і при ловли риб і ми досить себе навидимо. Коли іде о его сьвітскі чувства, то він так само вдержаний, як з другої сторони ясно і щиро висказує свої погляди в справах релїґійних. Однако поволи, поволи вилїз він з своєї шкаралупи і старав ся осторожними питанями, котрі зрадили менї его тайну, пізнати мою гадку о дозорци лїхтарні, его жінцї і молодих дївчатах. Коли не вимовив при тім нї разу імени рудої, то я знав з ким маю до дїла. Пізнїйше осьмілив ся і я пізнав, що він не лиш з вічливости супроводив мене. За цїлий час був лиш одинокий раз на нашім острові і то не відвідав тодї родини дозорця. Він любить Юлію, але не сьміє зблизити ся до неї. А однако були они дїтьми товариші і він навіть довший час мешкав у еї родичів. Єму здає ся, що відкрив, що еї гадки заняті чим иншим і тому він не може бути коло неї. Ба, а що дїє ся з рудою? Я постановив станути по сторонї інжинера і уважаю себе в праві слїдити еї. В тїй справі не можу прийти до ніякого висліду і питаю заєдно: пастор чи інжинер? Але она не дає менї ніякого поясненя нї одним словом і нї одним рухом. Але треба сказати правду: Часом забуваю і на обох тих суперників і на родинну драму і слїджу еї в моїм власнім інтересї. Она така практична, така здорова і розумна. В наших часах можна би довго глядати, заки би найшов женщину, що була би така делїкатна а рівночасно так сильна і природна як она.

Недавно вийшли ми обоє — як то часом лучало ся — на прохід. Дивна річ, як кожде слово, яке ми одно до другого вискажемо, вбиває ся в мою память. І все, коли я собі то пригадаю, виджу перед собою еї лице, чую еї голос і мою душу наповняє запах лїта і моря. Она есть для мене чимсь новим, ще не бувалим, що мене очаровує; а однако чую часом перед нею якийсь неясний страх. Она така инша як я; має щось в собі за чим я тужу, чого хочу, але що нїколи не стане моїм, хоч як би я того бажав.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава

посп.	особ.	Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля

посп.	особ.	Ніч
	12·10	З Скольього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_8$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Крехозецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телєфона число 569).